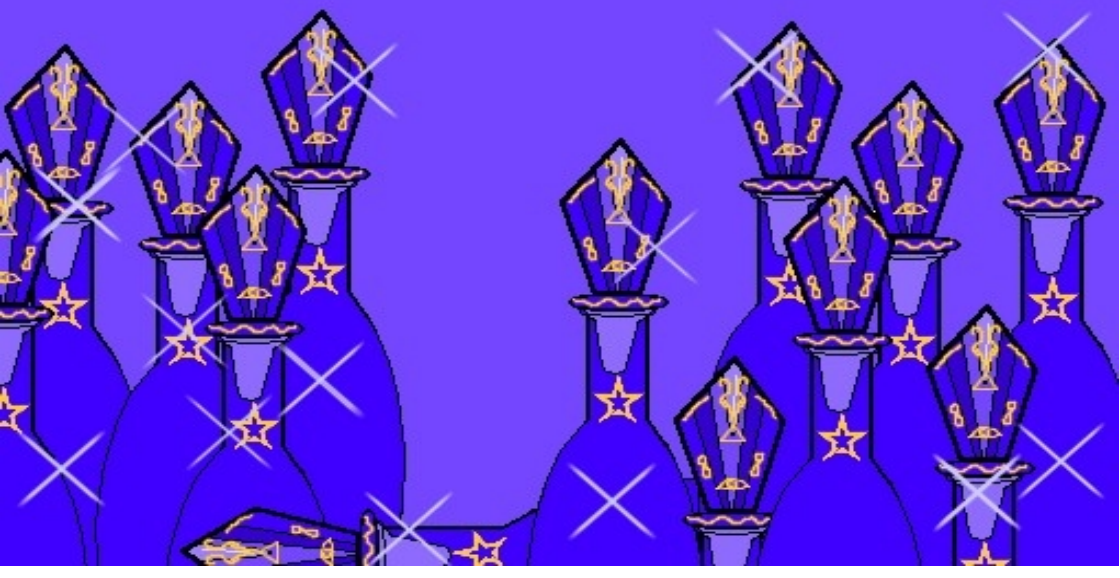

DE GEEST IN DE FLES

PetraLouise Muris

“De geest in de fles.”

is geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris
voorlees/ leesboek voor kinderen 8 jaar en ouder.

Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd bij file- reg international

BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	1 De blauwe flessen.
7	2 Hoe de Sultan aan zijn einde komt.
10	3 Ibrahim en de blauwe fles.
13	4 De laatste wens.
17	5 Ibrahim's woestijntocht.

HOOFDSTUK 1 DE BLAUWE FLESSEN.

De grote sultan laat zich door de nauwe steegjes dragen.
Er is een bazaar waar vele mensen hun koopwaar
uitgesteld hebben.

De sultan is benieuwd naar de koopjes die de mensen aan
te bieden hebben.

Zo rijk dat hij is, dingt hij vaak van de al lage prijs af.

Vaak betaald hij niet dan neemt hij het zo mee.

De
koopmannen
durven er
niets van te
zeggen
omdat zij
bang zijn om
onthoofd te
worden als zij
er tegenin
zouden gaan.
Aan het eind
van de rij
uitgestalde
kraampjes
staat een
koopman,
zijn
tentdoek is

vol grote gaten.

Toch trekt het meteen de aandacht van de sultan omdat er
glinsterende korenblauwe flessen staan met goudverf
bestreken.

‘Koopman? Ik heb u hier nog nooit eerder gezien,’ zegt de sultan: ‘zeg mij, wat wilt u voor zo’n mooie fles hebben?’

‘Twee zilverlingen.’ antwoord de koopman.

‘Twee zilverlingen? Man, dat is veelteveel. Wat denk je van een halve?’

De koopman weet niet dat de sultan een wreed man is.

Hij wil daarom niets van de prijs afhaken.

‘Deze fles kost twee zilverlingen anders gaat de koop niet door. Ik moet ook eten want ik ben een arme man met een groot gezin.’

‘Hier die fles, ik neem hem zo wel mee. Mannen grijp die koopman en onthoofd hem.’

De onfortuinlijke koopman wordt meteen onthoofd.

Terwijl zijn hoofd door het zand rolt zweeft zijn geest in één van de mooie blauwe flessen.

De sultan ziet niet dat er in zo’n mooie blauwe fles een geest schuilt.

Hij houdt de fles zelfs voor zijn ogen om er doorheen te kijken.

‘Blauw als de diepzee. Bedienden, neem alle flessen mee!’

Als de sultan met alle gekochte dingen en buitgemaakte flessen in zijn paleis aankomt roept hij zijn hoveniers.

Hij draagt hen op de flessen in de binnentuin te zetten om te stralen in het zonlicht.

Nadat de flessen maanden in de tuin hebben gestaan en zo vuil zijn geworden dat zij niet meer glinsteren, mogen zij weggehaald worden.

Eén fles blijkt bijna nog net zo helder als dat hij voor het eerst in de tuin stond daarom word die fles apart gezet.

De andere flessen belanden op een grote vuilhoop.

Alleen die ene mooie fles wordt voor het venster in het slaapvertrek van de sultan gezet.

Omdat dat het vandaag volle maan is glinstert de fles in de maneschijn.

De sultan heeft last van de glinstering omdat hij gewend is om in het donker te slapen.

Hij springt zijn bed uit en grijpt de fles.

Hij is zo boos dat hij de fles kapot wil smijten.

Opeens valt hem iets op.

Het lijkt alsof er iets in de fles beweegt daarom schud hij ermee.

Hij peutert aan de glazen stop (**dop**) maar krijgt die niet los.

Hij schreeuwt naar zijn bediende: 'Samir kun jij die stop loskrijgen?'

Samir rukt en trekt uit volle kracht aan de stop maar die komt niet los. De bediende denkt: 'waarom moet de sultan midden in de nacht die fles openen er zit immers niets in?'

'Laat maar, ik ga slapen,' geeuwt de sultan: 'morgen bekijk ik die fles in het daglicht.'

Die nacht doet de sultan geen oog dicht want de fles straalt alsof er een ster in gevangen is.

Dan breekt de ochtend aan, het daglicht is rood gekleurd.

De sultan geeuwt: 'ik sta maar op. In mijn bed blijven heeft geen zin. Wat wilde ik vandaag doen? O ja mijn fles, er zat wat in.'

Hij strompelt zijn bed uit en kijkt naar de fles.

Wat hem meteen opvalt is dat zijn fles er toch lelijk en oud uitziet.

'Hij straalt helemaal niet!' krijst hij kwaad omdat hij niet genoeg heeft geslapen en daardoor een slecht humeur heeft. 'Die fles is eerder dof dan helder!'

Hij neemt de fles in zijn handen en spuugt erop.
Dan veegt hij de fles droog met zijn nachtgewaad.

De glazen stop springt met een reuze knal van de fles.

Onmiddellijk vult het slaapvertrek zich in nevel.

‘Salaam o grote Sultan.’ brult een stem in de nevel.

De sultan schrikt vreselijk, eerst denkt hij dat hij gek is geworden maar al gauw bezint hij zich.

Alsof het de normaalste zaak van de wereld is zegt hij: ‘jij ook gegroet geest uit de fles.’

Zijn trillende handen bewijzen dat hij het niet

erg fijn vindt om met een geest te praten.

‘Ik vind,’ huichelt de geest: ‘dat u drie wensen hebt verdient. U bent namelijk de aardigste man op de wereld.’

De sultan denkt meteen aan de onthoofde koopman. Hij rilt want hij weet dat niemand hem aardig vindt, iedereen is bang voor hem.

Hij huivert: ‘ja, ik ben een goed man.

Ik weet het..., iedereen vind mij aardig.’

Plots denkt hij aan alle blauwe flessen op de vuilberg.

‘Ik moet die flessen hier hebben!’ schreeuwt hij hebberig omdat hij denkt dat meer geesten meer goud kunnen toveren.

HOOFDSTUK 2

HOE DE SULTAN AAN ZIJN EINDE KOMT.

Tot de sultans grote verbazing staan opeens alle gebroken en nog hele vervuilde blauwe flessen voor zijn voeten.

‘Zeg geest is het echt waar dat geesten die in flessen schuilen kunnen toveren?’

Ach,’ jammert hij: ‘zo kan ik niet zien of er iets inzit, zij zijn helemaal vies. Waren die flessen maar helder!’

Er schiet een heldere flits door het vertrek van de sultan. Zijn ogen knijpen dicht door de lichtflits die weerkaatst in de heldere blauwe flessen.

‘Als hier geesten in schuilen,’ denkt hij: ‘dan zou ik meer kunnen wensen. Hoeveel flessen heb ik eigenlijk?’

Hij houdt enkele flessen pal voor zijn ogen maar hij ziet er geen vreemde wezens in.

‘Ach, zaten hier maar geesten in.’ jammert hij.

Er klinkt een donderslag en vrijwel meteen zijn alle hele flessen met geesten gevuld.

Het zijn de geesten van de arme koopmannen die hun hoofd moesten verliezen.

‘Ha, ha wat prachtig,’ schatert de sultan: ‘nu kan ik zoveel wensen, wat heerlijk toch. Ik wil goud, goud, goud!’

‘Mag ik u erop wijzen dat al uw wensen in vervulling zijn gegaan?’ meent de geest van de koopman.

‘Wat geest! Ik heb nog helemaal niets gewenst!’

‘Uw eerste wens, o grote Sultan, liet de flessen komen.

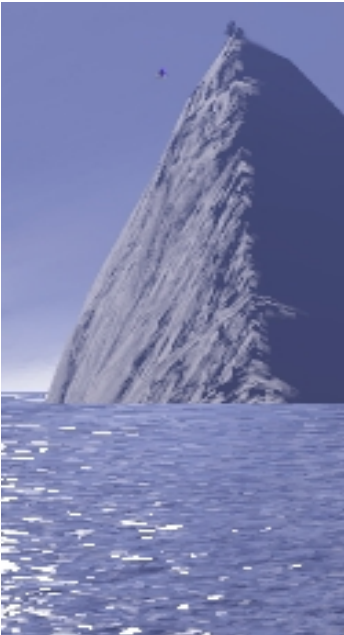
Uw tweede wens maakte ze helder en uw derde wens propte er geesten in.

Uw wensen zijn op, vaarwel geliefde Sultan, ha, ha, ha!

Veel geluk met uw geesten!’

Eerst kijkt de sultan nog teleurgesteld maar dan wordt hij erg driftig. Hij wordt zo kwaad dat hij de fles tegen de marmeren vloer smijt.

Je zou zeggen dat zo'n fles daar niet tegen bestand is. Hoe de Sultan ook gooit en smijt, de glazen fles blijft heel. Dan geeft hij opdracht om de fles van de hoogste rots met een zware steen in zee te werpen.

De fles zakt naar de diepte en komt zacht op de zeebodem terecht.

De sultan is verheugd omdat hij van die ene fles verlost is. Hij is blij dat hij nog veel meer blauwe flessen heeft. Daarom wil hij bergen goud wensen en diamanten en edelstenen. Hij onderzoekt alle blauwe flessen, zij lijken leeg.

De sultan beveelt zijn bedienden te poetsen totdat zij er bij neervallen.

Er zullen geesten moeten verschijnen.

De bedienden steunen en zweten, urenlang poetsen zij de flessen.

Hoe zij hun best ook doen en hoe zij ook poetsen, verschijnt er geen enkele geest.

De sultan krijgt er genoeg van, hij is boos omdat er nog geen geest te zien is en dus ook geen gouden bergen.

‘Soldaten,’ krijgt hij woest: ‘pak alle bedienden!

Neem die nietsnutten gevangen en smijt hen in de kerker!

Zij kunnen niet poetsen en als zij dat niet eens kunnen wat kunnen zij dan wel!’

Omdat hij niemand meer heeft die hem bij alles helpt, poetst hij alle flessen zelf.

Eén voor één spuiten de glazen stoppen van de flessen.

De geesten van de koopmannen verschijnen.

Eén voor één komen zij uit hun fles.

Eerst zijn zij verdwaasd maar dan komen zij tot de conclusie dat zij in de blauwe flessen waren opgesloten.

Zij denken dat de sultan het op zijn geweten heeft.

De geesten zijn verre van aardig, zij zijn kwaad op de sultan.

Zij zijn immers door hem gedood?

Zij kermen: ‘wij zijn jouw persoonlijke kwelgeesten Sultan.

Maak jouw borst maar nat. We pesten jou zo vreselijk dat jouw leven zuur wordt!’

Zij plagen hem zo erg dat hij in wanhoop van de hoge rots springt.

Hij klettert onfortuinlijk neer en sterft beneden aan de rots in de klotsende golven. Zijn geest stijgt op.

Tientallen geesten van koopmannen en vele andere mensen die door hem gedood zijn wachten geduldig op de sultan.

Wat er verder met hem gebeurde, weet hij alleen.

HOOFDSTUK 3 IBRAHIM EN DE BLAUWE FLES.

Honderden jaren verstrijken.

Het paleis van de sultan bestaat allang niet meer omdat het door aardbevingen is weggevaagd.

Uit niets blijkt dat het ooit heeft bestaan.

Intussen is het klimaat veranderd waardoor de ooit eindeloze zee almaar kleiner werd.

Op een zeker moment viel die droog.

Niet ineens maar beetje bij beetje. Stukje voor stukje.

De zon scheen er zo fel op dat al het zeewater verdampte en er land ontstond.

Eerst modderig, daarna droog.

Er is nieuw leven ontstaan en heel sporadisch

(spoo- raa- dies = soms) lopen mensen over de zoutige zanderige vlakte.

In de verte loopt Ibrahim.

Ibrahim is een oude man, hij moest ver lopen om aan voedsel te komen.

Hij sleept een kar achter zich aan.

De wielen van zijn kar hebben geen nut, zij zakken weg in het droge zand.

Enkele tassen leunen zwaar tegen zijn kromme rug.

Hij is vermoeid en is erg bezweet.

Het droge zeezout stuift door de lucht en prikt in zijn neus.

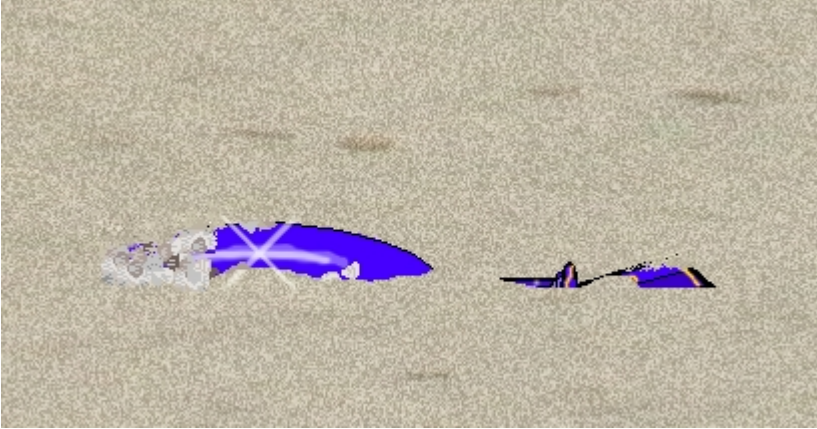
Hij niest en kijkt naar de troosteloze vlakte die hij nog bewandelen moet.

Omdat de drooggevallen zeebodem moeilijk beloopbaar is steunt hij op een stok.

“Pling!” klinkt het opeens als zijn stok de blauwe fles raakt.

‘Wat is dat? Ik zie iets blauws.’

Hij schept met zijn stok het zand weg.

'Een oude fles,' zucht hij: 'en hij is nog dicht. Zou er nog iets inzitten? Wacht ik raap hem op.'

De oude man weet niet dat de fles met een stevig touw en met een zware steen erom in zee was gesmeten. Het touw is allang vergaan en de steen bleef op de zeebodem liggen.

Er zat lucht in de fles en lucht is licht, daarom dobberde de fles jaren over de golven van Oost naar West.

Tenslotte was er geen zee meer en de fles moest honderden jaren in het droge zeezand liggen.

Zand stookte met het zeezout omhoog maar kwam ook weer omlaag en daalde neer op de fles en bedekte het soms.

Het lag ondiep begraven in het zand.

Nu de fles is gevonden maakt die iemand heel blij.

Ibrahim denkt namelijk dat er zoetige drank inzit.

Wat zou er anders in kunnen zitten?

De oude man probeert te ontdekken of er vloeistof inzit.

De fles is jammer genoeg bedekt met een laag schelpen die stevig vast zitten.

'Ach,' jammert hij: 'er zitten tientallen schelpen aanvast.'

Ik moet ze eraf krabben. Oei wat zitten die er stevig tegenaan.'

Hij krabbelt met zijn nagels over de schelpen.

'Ik krijg ze er niet van af. Ach wat moet ik met die fles!'

Hij gooit hem neer.

Als hij een stukje heeft gelopen krijgt hij ineens spijt.

Omdat hij erg nieuwsgierig is loopt hij terug en stopt de fles in één van de tassen die hij op zijn rug draagt.

'Stel je voor dat er toch iets te drinken inzit,' denkt hij:

'misschien is het wel lekker. Ik heb erge dorst. Ik moet mij maar beheersen.'

Hij gaat verder met zijn wandeltocht, hij loopt kilometers.

Hij heeft nog steeds dorst dat heeft hij al een hele poos.

Vandaag is het erg heet en tegen de zon schuilen kan hij nergens.

Omdat hij zich niet langer meer kan beheersen drinkt hij gulzig grote teugen water.

Hij gooit water over zijn warme hoofd en drinkt verder tot al zijn water op is.

Ibrahim heeft al zijn drinkwater verspilt, hij was ook zo dorstig!

De oude man heeft het nog steeds warm, daarom grijpt hij naar de blauwe fles.

Hij trekt aan de stop van de fles, maar die zit erg vast.

Het zweet loopt over zijn neus op het rulle fijne zeezand.

'Oei, wat ben ik een ezelskop! Ik moet nog heel ver en nu is al mijn water op. Kom trek die fles open zielige oude man!' zegt hij in zichzelf.

Hij trekt uit alle macht aan de stop maar die geeft niet mee. Moedeloos kijkt hij om zich heen.

HOOFDSTUK 4 DE LAATSTE WENS.

‘Deze wandeling wordt mijn dood!’ huilt Ibrahim in paniek omdat al zijn water op is. Er valt een traan op de fles.

Er klinkt een luide knal.

De stop belandt verderop in het zand.

De oude man houdt de fles aan zijn mond, hij wil drinken.

Het lijkt alsof er stof in zijn mond valt. De fles lijkt leeg.

Ibrahim snikt: ‘water, ik wil water. Ik heb water nodig om te overleven! Ik ben nog lang niet thuis!’

Hij heeft het amper gezegd of er staan overal karaffen (**mooie flessen**) water. De karaffen staan niet opeen. Ze staan in een lange rij en vormen het pad naar zijn geboortedorp.

‘Wat een wonder!’ juicht de oude man.

Dan bekijkt hij de blauwe fles. ‘Die bewaar ik.

Die heb ik moeten vinden. Het is een geluksfles!’

Nu hij geen dorst meer heeft loopt hij iets sneller en komt ‘s nachts zijn dorp binnenlopen.

Maar wat een verdriet als Ibrahim bemerkt dat zijn huisje is geplunderd en dat het er zwartgeblakerd uitziet.

Dat zijn dieren zijn verdwenen en dat de dorpelingen huilen.

Zij staan vertwijfelt tussen hun platgebrande huisjes.

Alles ziet er troosteloos uit, er staan alleen nog muren.

Al hun bezittingen zijn zij kwijt.

Ibrahim huilt: ‘ik bezit alleen naar brand stinkende muren.

Waar zijn mijn kippen en geiten!’

Vertwijfelt vraagt hij hier en daar wat er gebeurd is en waar zijn beesten kunnen zijn.

'Er kwamen rovers op paarden en kamelen, zij namen alles mee en staken alles in brand.' jammeren de dorpelingen.

Snikkend legt hij zijn gekochte voedsel op de grond.

'Ik heb te eten maar voor hoelang?

Ik moet het nu toch met de anderen delen?

Och heden, zij hebben natuurlijk niets meer!

Hela! Heeft iemand eten nodig? Kom het maar halen!

Eet nu jullie buiken rond, straks hebben wij niets meer.'

Terwijl hij in alle tassen graait vind hij de blauwe fles.

Die was hij glad vergeten.

Omdat hij niets te doen heeft en geen hap door zijn keel kan krijgen, peutert hij de schelpen eraf.

Als de fles voor de helft van de schelpen is ontdaan komt er opeens rook uit.

De oude man vindt dat vreemd, waarom rookt die fles?

Hij ruikt eraan, hij ruikt niets.

Het lijkt alsof de fles in brand staat, toch is die niet heet.

Hij blaast in de fles om het rook eruit te blazen.

De fles blijft vreemd genoeg roken.

De wolken damp stijgen uit de fles en trekken dan snel als nevel over de grond.

Ibrahim vindt dat erg wonderlijk.

De rook leidde hem van de werkelijkheid af, maar nu denkt hij weer aan zijn zwart geblakerde huisje.

Hij huilt opnieuw en snikt: 'i, ik wilde dat die rovers nooit gekomen waren, dan had ik alles nog.

Dan kon ik deze fles met een mesje schoonkrabben!'

Amper komen de woorden over zijn lippen of de geest verschijnt.

'Dit was uw tweede wens er rest u slechts nog één.'

De geest wijst naar het huisje en naar de andere huisjes.

‘O help, hoe kan dat!

Mijn huis is heel en mijn dieren lopen weer rond.

Kijk, alle dorpelingen lopen rond alsof er nooit iets is gebeurd.

Hoera, mijn tassen zij zijn weer vol voedsel!

Ha, ha wat een geluksfles!’

‘Ik ben blij dat u gelukkig bent, ik ben het niet.’ jammert de geest ineens. Hij vertelt over zijn verleden.

Over de wrede sultan en over de andere blauwe flessen en dat hij het jammer vindt dat zijn leven voorbij is.

Ibrahim wil de geest omhelzen om hem te troosten maar dat lukt niet.

‘Och wee, arme geest, wat erg voor je.

Je mist jouw vrouw en kinderen. Wat een leed!

Kon ik jou maar helpen.

Ik zou willen dat jouw leven anders was verlopen!’

Alsof er een wervelwind ontstaat vliegt de fles door de tijd.

Eerst ligt de fles weer in het zand om binnen een ogenblik in de zee te dobberen.

Dan vliegt hij omhoog omwikkelt met touw en een

zware steen in de handen van de soldaten van de sultan.

De sultan bespuugt de fles. Daarna wordt het donker.

De fles wordt door de maan beschenen.

Het volgende ogenblik ligt de fles met vele andere flessen op een wagen.

Dan vliegt de geest van de koopman uit de fles en rolt het hoofd van de koopman omhoog naar zijn lijf.

De sultan is in aantocht.

De koopman zegt tegen andere kooplieden: 'ik ga naar huis, ik voel mij opeens zo vreemd. Ik voel mij zo draaierig! Ik kom morgen terug.'

Hij haalt het tentdoek los en laadt zijn flessen op een kar.

Dan komt hij thuis bij zijn vrouw en kinderen.

Hij kust haar en voelt zich ineens enorm opgelucht, waarom weet hij niet. Hij heeft immers geen fles verkocht.

HOOFDSTUK 5 IBRAHIM'S WOESTIJNTOCHT.

Omdat Ibrahim niet beseft dat hij de fles al vele malen heeft gevonden, weet hij niet dat daardoor zijn leven elke keer anders verloopt. Hij wenst vele keren andere wensen. Toch beland de geest van de koopman keer op keer in de blauwe fles en Ibrahim vindt hem.

Nu zit hij voor zijn huisje. De kippen trippelen langs zijn voeten in de hoop iets van zijn eten te krijgen.

‘Het eten is op kipjes,’ zegt hij: ‘vandaag ga ik voedsel kopen.’

Zijn zoon roept: ‘vader ik haal wel alles, blijf thuis!’

‘Nee jongen, ik weet best dat jij dat wilt maar anders word ik te lui.’

‘Mijn vader is weer eens eigenwijs, hij wil met zijn kar door de woestijn. Dat ding **rijdt** niet eens door het zand.

Als ik kamelen van de burens leen, ga jij dan met mij mee?’

‘Ach zoon, ik wil hen niet tot last zijn. Goed ik ga met jou mee. Het is fijn als ik niet hoeft te lopen, dat scheelt een hoop tijd. Het is gemakkelijk en ik hoeft niets te dragen. Dan kan er ook extra water mee.’

‘Goed vader, ik zal de kamelen halen dan kunnen wij meteen gaan.’

Als de kamelen zijn bepakkt rijden zij naar de stad.

Omdat het al erg laat is, zoeken zij familie op waar zij kunnen overnachten.

De volgende ochtend gaan zij al vroeg hun inkopen doen en in de namiddag vertrekken zij weer huiswaarts.

‘Wat heb ik een dorst,’ zucht Ibrahim en neemt een slok water: ‘ik beheers mij niet meer hoor, gelukkig heb ik genoeg water.

Zoon! Zie ik dat goed daar in de verte? Komt er een zandstorm onze kant op?

Jongen, hebben wij nog tijd om onze tent op te zetten?’

‘Nee vader pak je maar goed in, we zullen erdoorheen moeten.’

Enkele ogenblikken later vliegt het zand hun om de oren. De kameel dreuntelt door met toegeknepen ogen, zijn lange wimpers beschermen die.

“**Krak,**” klinkt het onder zijn poten. Het geluid is niet hoorbaar door het geloei van de zandstorm.

Verdwaasd tuurt de geest van de koopman in het rond.

‘Wat doe ik hier ook alweer?’ denkt hij: ‘o ja, ik weet het

weer.’ Hij ziet zijn gebroken blauwe fles met de tientallen schelpen eraan. Hij ziet nog meer, er glinstert een stukje glas aan de poot van de kameel.

Op de kamelenrug zit Ibrahim.

‘Ibrahim moet vandaag een wens doen. Wat moest hij ook alweer wensen?’

De geest zweeft naast de kameel vlakbij het hoofd van Ibrahim.

De geest merkt verward op: ‘wat een grote hoeveelheid zand!’ Hij weet nog steeds niet dat de woestijn vroeger een zee was waar zijn fles in werd gegooid.

Ibrahim’s hoofd is helemaal verpakt tegen de zandstorm, hij ziet niets, hij hoort alleen een stem.

Hij denkt dat zijn zoon tegen hem praat, hij antwoordt:

‘ja jongen, het is zeker veel zand.’

‘Wat zou jij wensen?’ vraagt de geest.

‘Ik zou wensen dat ik thuis zat en..., dat ik het niet zo warm had,’ zucht hij: ‘waarom vraag je dat mijn zoon?’

Ibrahim doet de doek van zijn hoofd en kijkt verbaasd om zich heen. ‘Hè?’

Hij giechelt: ‘nee maar, ik ben thuis. Ik zou zweren dat ik in de woestijn was. Ha, ha, ik heb het gedroomd. Het was net echt! Gelukkig is het niet zo warm hier.’

Plotseling ontdekt Ibrahim de geest, hij schrikt erg.

Hij weet niet meer dat hij hem al talloze keren heeft gezien.

Hij weet ook niet meer dat hij al twee wensen gewenst heeft en er nu nog maar één over is.

Daarom zegt de geest: ‘ditmaal heb ik een wens.’

Ibrahim denkt dat hij nog steeds droomt, hij wrijft in zijn ogen.

‘Een wens? Wat wens je dan?’

‘Ibrahim jij moet nu hardop zeggen, ik wilde dat jij de sultan nooit was tegengekomen.’

De geest hoopt dat Ibrahim hem herhaalt want zo moet alles goed komen en hoeft hij nooit meer in de fles. Ibrahim herhaalt: 'ik wilde dat jij de sultan nooit was tegengekomen.'

Ibrahim zit met zijn doek rondom zijn hoofd op de kameel, hij roept naar zijn zoon: 'ik was inslaap gevallen, ik heb zelfs gedroomd!'

Op datzelfde ogenblik is de geest op weg naar zijn verleden om nooit meer naar de woestijn terug te hoeven keren. De fles is weer heel. De kameel heeft er nooit bovenop getrapt. Als in een tornado vliegt de mooie korenblauwe fles honderden jaren terug in de tijd. Toen bestond er nog geen woestijn, er was zee. Plots stijgt de fles op uit de zee en komt terecht in de handen van de soldaten van de sultan. De sultan bespuugt de fles en dan wordt het donker. De maan beschijnt de fles en dan staat die opeens op een wagen tussen vele andere flessen. De geest vliegt uit de fles en het hoofd van de koopman rolt omhoog naar zijn lijf.

Dan staat de koopman plotseling achter zijn koopwaar. Hij kan niemand blij maken met zijn flessen, hij verkoopt er geen één. Omdat hij op deze plek niets verkoopt, is hij zo boos dat hij een ander plekje zoekt en daar zijn handeltje neerzet. Vandaar dat hij de sultan nooit heeft ontmoet en de geest in de fles nooit heeft bestaan. En Ibrahim? Die heeft de bijzondere blauwe fles nooit gevonden.

EINDE.